

สับคัตร้อน ♠ ขาตกร ใจดโพดำ 3

Seven of Spades Series

Cordelia Kingsbridge เขียน
ทองทอง สรประเสริฐ แปล
Rin•Fu วาด

สืบทดีร้อน ฆาตกรเจ็ดโพดำ 3

Cash Play

Seven of Spades #3

Cordelia Kingsbridge เขียน

ดวงทอง สรประเสริฐ แปล

Lilac Novel

สืบทอดรื้อน ขาดกรเจ็ดโพดำ เล่ม 3

Cash Play

Copyright © 2017 by CORDELIA KINGSBRIDGE.

All Rights Reserved.

Translation copyright © 2022

by Amarin Printing and Publishing PLC

ผลิตโดย **สำนักพิมพ์ Lilac**

สำนักพิมพ์ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

37 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4148,4926,4837

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง
ดัดแปลงวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5631-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้จัดการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์

กรรมการผู้จัดการ ชุมนิย์ วิรัตน์พันธ์

บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์

บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เผือกบัวขาว

บรรณาธิการ มัญชิษฐา

พิสูจน์อักษร สอนภา ภัคทวีวัลย์

วาดปก Rin•Fu

ศิลปกรรมผู้ออกแบบปก กมนนัธ บุนนัยฐิติ

บทที่ 1

ลิไว่ผวาตื่นขึ้นด้วยเนื้อตัวที่สั่นเทา เขาอนอนนิ่ง หายใจแรง พยายามสลัดฝันร้ายที่พยายามจะคืบคลานตามติดออกมาแม้ว่าจะไม่ได้ อยู่ในห้วงนิทราแล้ว

เมื่อค่อยๆ รวบรวมสติได้ ชายหนุ่มก็ลุกขึ้น ยกมือขึ้นเสยเส้นผม หยิกขอดที่ขึ้นด้วยเหงื่อ ห้องของโรงแรมทั้งเจียบและมีด แต่ก็ยังพอมองแสงสว่างส่องลอดม่านเข้ามาพอให้เขาได้มองเห็นว่าทุกอย่างยังอยู่ในที่ในทาง อย่างที่ควรจะเป็น ข้างตัวเขา โดมินิก แพนหนุ่มยังคงนอนนิ่งไม่ไหวติง โดมินิกเป็นคนหลับลึก และไม่ค่อยจะสะดุ้งตื่นง่ายนักหากว่าเจ้าตัวยังไม่ได้นอนจนเต็มอิ่ม

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ลิไว่นึกขอบคุณที่เป็นเช่นนี้

อย่างไรก็ตาม ที่ปลายเตียงมีรีเบลนอนอยู่ ไม่มีอะไรที่รอดจากการสังเกตเห็นของเจ้าหมาพันธุ์ผสมเยอรมันเชปเพิร์ดกับร็อตไวเลอร์ตัวนี้ ของโดมินิกไปได้ง่ายนัก มันผงกหัวขึ้นจากคู้งเท้าที่นอนซบอยู่และแกว่งหางยาวฟาดลงบนเตียง

“ไม่เป็นไร” ลิไว่กระซิบ “กลับไปนอนเถอะ”

หัวใจของเขายังเต้นแรง ความสยดสยองของความฝันยังคง อ้อยอิ่งค้างคาแม้ว่ารายละเอียดต่างๆ จะเริ่มเลือนหายไปแล้วก็ตาม เขา หมุนคอและไหล่เพื่อให้ความตึงเครียดบรรเทาลง และนี่ก็สงสัยว่าคืนนี้ ตัวเองจะสามารถกลับไปนอนต่อได้อีกหรือไม่ นาฬิกาที่โต๊ะหัวเตียงบอก เวลาตีสามครึ่ง

รีเบลส่งเสียงครางต่ำๆ อย่างร้อนใจ แล้วกระโดดตัวเอาท้องไถเตียงขึ้นมาจนกระทั่งหัวของมันมาซุกอยู่ใต้มือเขา ชายหนุ่มสอดนิ้วเข้าไป

ได้ชนนุ่ม เกาหูและคอให้มัน ชีพจรของเขาเริ่มเต้นช้าลงหน่อยแล้ว มีไม่กี่
อย่างในโลกนี้ที่จะทำให้สบายใจได้เหมือนการได้ลูบหัวสุนัข

“เด็กดี ไม่มีอะไรหรอกนะ”

มันถอนหายใจอย่างสบายอารมณ์เมื่อเขาเกาได้ถูกจุดพอดีที่หู
ขวาของมัน ก่อนที่มันจะผงกหัวหันไปทางโดมินิกที่กำลังนอนหลับสนิท
และหันกลับมามองลิไว

เขารู้ว่ามันกำลังจะทำอะไรและอ้าปากเพื่อที่จะร้องห้าม แต่ก็ช้า
เกินไปเสียแล้ว เจ้าหมาส่งเสียงเห่าออกมาอย่างฉุนเฉียวติดกันสามครั้ง
ก่อนที่ลิไวจะห้ามได้ทัน รีเบลเป็นสุนัขอารักขาที่ได้รับการฝึกฝนมา และ
การส่งเสียงเห่าติดกันด้วยโทนเสียงเช่นนี้เป็นการส่งสัญญาณเตือน
โดมินิกที่กำลังนอนอยู่ว่า เกิดเรื่องแล้ว

ตื่นขึ้นทันทีพร้อมความระวังระไวเตรียมพร้อมเต็มที่แบบทหาร
ผ่านศึกที่ล่วงรู้ถึงอันตราย โดมินิกพลิกตัวแล้วผุดลุกขึ้นนั่ง “เกิดอะไรขึ้น”
เขาถามด้วยน้ำเสียงที่ไม่มีความง่วงงุนนอนอยู่เลยแม้แต่หน่อย

“ไม่มีอะไรหรอก” ลิไวตอบอย่างหัวเสีย “รีเบลออกอาการเกินเหตุ
ไปเองนะ”

สายตาของโดมินิกกวาดมามองทั้งคนและหมา คุณสมบัติที่ยอด
เยี่ยมและยำแหย่ที่สุดของโดมินิกขึ้นอยู่กับว่าวันนั้นจะเป็นยังไง ก็คือ
ความสามารถในการล่วงรู้ได้อย่างน่าทึ่ง เพียงไม่กี่วินาทีให้หลังเขาก็ถาม
ขึ้นว่า “นายฝันร้ายอีกแล้วใช่ไหม”

ลิไวยกไหล่ “ก็ไม่ได้ฝันแบบเดิมหรอก แค...ฝันโน่นฝันนี่หลายๆ
แบบปนกันนะ”

โดมินิกยกมือลูบแผ่นหลังเปล่าเปลือยของลิไว แล้วโน้มตัวเข้าไป
จูบที่ไหล่ “ทำไมนายถึงไม่ไปลูกฉันล่ะ”

“แล้วฉันจะปลุกนายขึ้นมากกลางดึกเพราะตัวเองฝันทำมิละ”

“ก็ฉันจะได้ดูแลนายไง”

ลิโวสะดุ้งอย่างไม่อาจห้ามตัวเองได้ “ฉันไม่จำเป็นต้องให้...”

“คนเราทุกคนจำเป็นต้องได้รับการดูแลบ้างในบางเวลาด้วยกันทั้งนั้น”

โดมินิกพูดอย่างหนักแน่น “นายเองก็ดูแลฉันเหมือนกันตอนที่...นั่นแหละ นายก็รู้นี่”

เขารู้ดีที่เดียวว่าโดมินิกหมายถึงอะไร มันเกิดขึ้นเมื่อสองสามวันก่อนนี้เอง พวกเขาออกไปเที่ยวภูเขาซาร์ลสตันกัน ทั้งสองเฉลิมฉลองให้กับการได้รับใบอนุญาตนักสืบเอกชนของโดมินิกด้วยการตะลุยเส้นทางการบินเขาสุดท้าทายในอุทยานแห่งชาติฮัมโบลด์-ทอยยาเบเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็ม ในคืนแรก พวกเขาพากันลงไปที่บาร์ของโรงแรมโดยไม่รู้ว่าที่นั่นเต็มไปด้วยเครื่องเล่นโป๊กเกอร์และแบล็กแจ็กเรียงรายแน่นขนัด

สำหรับผู้เสพติดการพนันที่กำลังอยู่ในระยะบำบัดฟื้นฟูแล้ว การได้เจอกับสิ่งกระตุ้นที่รุนแรงขนาดนี้โดยไม่ทันตั้งตัวทำให้โดมินิกถึงกับสติแตก ลิโวต้องใช้เวลาตลอดทั้งคืนนั้นที่เหลื้อลอบประโลมเขาให้สงบลง และทุ่มเทพยายามอย่างสุดชีวิตที่จะดึงความสนใจของเขาไปที่อื่น

“นั่นมันต่างกัน” ลิโวบอก

“ต่างยังไง” เมื่อลิโวไม่ยอมตอบ เพราะว่ามันไม่ได้แตกต่างกันตรงไหน ไม่ต่างเลยสักนิด โดมินิกก็พูดต่อไปว่า “เวลานายมาบอกฉันตอนเช้าว่าเมื่อคืนนายฝันร้าย แล้วฉันมารู้ว่าตัวเองนอนหลับไม่รู้เรื่องรู๊ราวในขณะที่นายต้องนอนลื้มตาโผลงอยู่เป็นชั่วโมงๆ ข้างตัวฉัน มันทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณเองโคตรเฮงซวยเลย”

แน่นอนว่าเขารู้สึกแบบนั้นจริงๆ เพราะโดมินิกเป็นโรคเห็นอกเห็นใจคนอื่น และการที่เขาไม่สามารถช่วยเหลือใครไม่ว่าจะในสถานการณ์ใดๆ ได้ มันจะทำให้เขาหงุดหงิดหัวเสีย

“ก็ได้” ลีไวยว่า “ฉันคราวหน้าฉันจะเขย่านายให้ตื่นทั้งดึกๆ ตื่นๆ นั้นแหละ นายจะได้ลุกขึ้นมาล้างทรมานนอนเหมือนฉัน”

โดมินิกยิ้ม ไม่สะทกสะท้านกับคำพูดประชดประชันห้วนตึงของลีไวยตามเคย “นั่นแหละที่ฉันต้องการ” เขาแตะจูบลงบนขมับของลีไวยแล้วพูดว่า “ฉันจะไปเอน้ำให้นาย” ก่อนจะสลัดผ้าห่มออกจากตัว

ก่อนที่โดมินิกจะลุกจากเตียง ลีไวยคว้าแขนอีกฝ่ายไว้แล้วกดจูบดุจดั่งเมื่อนาน พยายามสื่อสารด้วยภาษากายในสิ่งที่ตัวเองไม่สามารถพูดออกไปได้ถนัดนัก เมื่อถอนจูบออก โดมินิกก็ใช้จมูกดมด้านข้างใบหน้าของลีไวยสองสามครั้งก่อนจะลุกขึ้น

ลีไวยลูบหัวรีเบล พลังมอดูโดมินิกที่ร่างเปล่าเปลือยเคลื่อนไหวไปรอบๆ ห้องโดยไม่แคร์อะไร เขามีเส้นหน้าหลงไหลในแบบดิบเถื่อน แต่ซื่อสัตย์และแสนดี ช่างเป็นลักษณะชั่วตรงข้ามอันน่าทึ่งที่มารวมกันอยู่ในตัวคนเดียว ความน่าพริ้งพริงของร่างสูงหกฟุตห้านิ้วผิวสีน้ำตาลนั้นตัดกันฉับกับรอยยิ้มอ่อนหวานที่ทำให้เอาลีไวยแทบลืมหายใจ แนวกรามเหลี่ยม ตั้งจมูกหักนั้น กลับดูนุ่มนวลอ่อนโยนขึ้นด้วยดวงตาอบอุ่น ลีไวยแทบไม่อาจละสายตาไปได้เลย

โดมินิกกำลังย่อตัวก้มดูตุ๋นใบเล็ก ทำให้ลีไวยมองเห็นรอยสักรูปโล่ของหน่วยเรนเจอร์ที่ปกคลุมแผ่นหลังนั้นแน่นราวกับรูปสลักนั้นเอาไว้ก่อนที่อีกฝ่ายจะหมุนตัวกลับมาพร้อมขวดน้ำในมือ แล้วภาพด้านหน้าที่ได้เห็นนั้นก็กลับน่ามองยิ่งกว่า ถ้าไม่ใช่เพราะเศษเสี้ยวจากฝันร้ายที่ยังค้างคาเกาะกิน ความคิดของลีไวยคงจะหันเหไปหาอะไรที่ลามกยิ่งกว่านี้

“หน้าฉันอยู่นี่” โดมินิกพูดเย้าๆ เมื่อเขาเดินกลับมาที่เตียง
ลิไว์พนมพริตแล้วรับขวดน้ำมา “รู้นะ แต่ฉันก็ไม่เห็นว่าคุณจะไม่พอใจตรงไหนนี่”

โดมินิกหัวเราะหึ ยกแขนขึ้นโอบไหล่ลิไว์แล้วดึงเข้ามาอกอดซุก
ขณะที่ลิไว์จิบน้ำ “นายอยากเล่าถึงความฝันรีเปล่า” เขาถามขึ้นเมื่อผ่านไปราวอึดใจ

ลิไว์ส่ายหน้า นับตั้งแต่วัยเด็กมา ชายหนุ่มมีความหวาดกลัวการ
ถูกต้อนเข้าไปติดกับและการถูกศัตรูดำไล่ล่าในสถานการณ์ที่เขาไม่อาจ
หลบหนีออกมาได้ แม้ว่าในชีวิตที่ผ่านมาจะไม่เคยมีเหตุการณ์แบบนี้เกิด
ขึ้นกับเขาก็ตาม ความกลัวนี้หนักหน่วงมากเสียจนเขาไม่อาจอ่านหนังสือ
นิยายหรือดูหนังสยองขวัญที่เป็นเรื่องราวของตัวละครที่ติดอยู่ในบ้าน
พร้อมฆาตกร หรือหลงอยู่ในป่า หรืออะไรทำนองนี้ได้เลย

เป็นเวลาร่วมยี่สิบปีเต็มที่ฝันร้ายแบบนี้มาๆ หายๆ อยู่เป็นระยะ
บางครั้งก็เกิดขึ้นเป็นเวลาหลายสัปดาห์ติดกันแล้วก็หายไปเป็นเดือนๆ
ความฝันยิ่งเลวร้ายมากขึ้นในช่วงอายุยี่สิบต้นๆ หลังจากที่เขาถูกกลุ่มชาย
ฉกรรจ์ดักทำร้ายจนปางตายในลานจอดรถของบาร์เกย์ และเลวร้ายลงไป
ยิ่งกว่านั้นอีกในช่วงสามเดือนที่ผ่านมา นับตั้งแต่ที่ฆาตกรต่อเนื่อง เจ็ด
โพดำ ได้หวนกลับมาชำระแค้นระบายความโกรธเกรี้ยวไปทั่วลาสเวกัส
วัลลีย์อีกครั้ง

“ขอบคุณสำหรับน้ำดื่มนะ” ลิไว์พูด ยื่นขวดส่งคืนให้โดมินิก
โดมินิกดื่มน้ำจากขวดเดียวกันก่อนจะวางไว้ข้างๆ ประคองลิไว์ให้นอนลง
แล้วล้มตัวลงนอนตาม

ส่วนรีเบลแทนที่จะนอนอยู่ที่ปลายเตียงดังเดิม มันกลับมานอน
เหยียดยาวอยู่ข้างลิไว์เพื่อให้เขาได้ขดตัวซุกมัน แขนของโดมินิกวางอยู่บน

ตัวเขา นิ้วมือของพวกเขาประสานกันอยู่บนขนนุ่มๆ ที่หน้าท้องของเจ้าหมา กล้ามเนื้อในตัวลีไวเริ่มผ่อนคลายลงเมื่อได้รับความอบอุ่นแสนสบายจากทั้งสอง

เขาไม่ได้มีความบึกบึนแข็งแรงอย่างโดมินิกก็จริง แต่หากต้องเผชิญหน้ากับความรุนแรง ลีไวก็สามารถปกป้องตัวเองได้ดี บางทีอาจจะดีกว่าโดมินิกด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้น อ้อมแขนของโดมินิกก็ยังช่วยสร้างความรู้สึกปลอดภัยบางอย่างที่เขาไม่อาจอธิบายได้

โดมินิกจูบที่หลังศีรษะของลีไว ก่อนที่ลมหายใจของเขาจะเริ่มสั่นไหวเมื่อเจ้าตัวลึกลับหนีไปได้แทบจะในทันที ลีไวหลับตา พึงใจกับสัมผัสของการโอบกอดที่ตัวเองได้รับ มันคงจะสมบูรณ์แบบทีเดียวถ้าหากว่าจะไม่มีความรู้สึกผิดบางอย่างที่คอยกวนใจอยู่ เนื่องจากเขาไม่ได้บอกความจริงทั้งหมดเกี่ยวกับฝันร้ายให้โดมินิกได้รับรู้

แม้ว่าความฝันครั้งนี้จะไม่ได้เหมือนเดิม แต่มันก็กระตุ้นให้เกิดอารมณ์แบบเดิมที่เคยเป็นได้อยู่นั่นเอง หัวใจเต้นแรงด้วยความหวาดกลัวที่ต้องพยายามหนีจากศัตรูที่มองไม่เห็น การต้องพยายามค้นหาที่ซ่อนตัว ซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่จบสิ้น และรู้ดีด้วยว่าไม่มีทางที่จะหนีพ้น ความรู้สึกนี้ส่งผลต่อความกลัวที่อยู่ลึกในก้นบึ้งจิตใจของลีไวและทำร้ายเขาอย่างไม่ปรานีเสมอมา

เว้นแต่ว่าคืนนี้ เขาไม่ใช่เหยื่อ

เขาเป็นผู้ล่าต่างหาก

“โดมินิก!” ลีไวตะโกนเรียกกลบเสียงทีวี “ทำไมนายถึงได้ซำนักนะ”

โดมินิกเปิดประตูห้องน้ำแล้วชะเง้อออกมา มีผ้าเช็ดตัวพันรอบเอวไว้ “นี่คือคำพูดของผู้ชายที่ใช้เวลาอาบน้ำยู่สิบห้านาทีเมื่อวันก่อนนั้นหรือ”

หลังจากที่เสียบไปพักใหญ่จากการนั่งมองแผงอกเปลือยๆ ของโดมินิก ลีไวก็เถียงว่า “ฉันเปล่าซะหน่อย”

“นายทำจริงๆ ฉันจับเวลาอยู่”

ลีไวกลอกตา “ฉันสัญญากับเอเดรียนาไว้แล้วว่าจะกลับไปถึงทันฝึกซ้อมให้เธอคืนนี้ ฉันไม่อยากไปสาย”

“ที่รัก มันใช้เวลาขับรถอย่างมากที่สุดก็แค่ห้าสิบห้านาทีเท่านั้น เรายังเวลาอีกตั้งหลายชั่วโมง ทันถมเถไป” เมื่อพูดจบ เขาก็ผลุบกลับเข้าไปในห้องน้ำแล้วปิดประตู

ลีไวถอนใจแล้วหันกลับไปมองกระเป๋าเสื้อผ้าที่จัดเก็บเรียบร้อยแล้วบนเตียงนอน มันไม่ใช่ว่าเขาอยากจะไปจากที่นี่หรอก นี่เป็นวันหยุดที่ยอดเยี่ยม เป็นการมาเที่ยวครั้งแรกในฐานะคู่รักของเขาและโดมินิก การไปจากที่นี่หมายถึงการต้องกลับไปทำงานที่เขาไม่รู้ลึกส่นุกอีกต่อไปแล้ว หมายถึงการกลับไปเผชิญหน้ากับพ่อแม่ที่จะมาเยี่ยมในสุดสัปดาห์หน้า และถึงแม้ว่าเขาจะตั้งตารอที่จะได้เจอพวกท่านมากแค่ไหน เขาก็ยังกังวลเรื่องที่จะให้พ่อและแม่ได้เจอกับโดมินิกอยู่ดี

ถ้าต้องกลับไปเจอกับทุกอย่างที่ว่ามานี้ เขายินดีที่จะอยู่ในภูเขานี้ไปตลอดไปเสียยิ่งจะดีกว่า แต่ในเมื่อพวกเขาทำแบบนั้นไม่ได้ ลีไวจึงอยากที่จะกลับไปสู่โลกแห่งความเป็นจริงให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ให้รู้แล้วรู้รอดไป

เขาหันไปมองรีเบลที่กำลังยืนเฝ้าสองขาหน้าของมันเกาะขอบหน้าต่างด้านล่างเอาไว้ เพื่อที่มันจะได้มองดูผู้คนที่เดินผ่านไปมาอยู่

ด้านล่างจากชั้นสามนี้ลงไป สายตาของมันจับจ้องมองตามทุกการเคลื่อนไหวราวกับสัญญาณเลเซอร์ โลกทั้งใบของมันหดแคบลงทันตาในช่วงเวลานี้ ไม่มีอดีตให้โศกเศร้า ไม่มีอนาคตให้ต้องห่วงพะวงมาคอยถ่วงมันเอาไว้

“แกไม่รู้เลยสินะว่าตัวเองโชคดีแค่ไหนนะ” เขาพูดกับมัน

เจ้าหมาเหลือบตามองเขาเพียงชั่วแวบเดียว ก่อนจะหวนกลับไปสู่ภารกิจเฝ้าสังเกตการณ์ของมันต่อ

เสียงดนตรีเรียกความสนใจดังกระหึ่มออกมาจากโทรทัศน์ที่ลิ่วเปิดช่องสถานีข่าวท้องถิ่นทิ้งเอาไว้ “ตอนนี้เราจะไปพบกับเจนิซ เบวิลล์-ควา” ผู้ประกาศว่า “ผู้ซึ่งมีข้อมูลอัปเดตพิเศษเกี่ยวกับฆาตกรต่อเนื่องแห่งลาสเวกัส เจ็ดโพดำ มานำเสนอให้เราชมกัน”

ลิ่วตัวแข็ง หนูนชว็บมาทันควัน ผู้ประกาศกำลังทักทายกับผู้สื่อข่าวหน้าตาดีพอใช้คนหนึ่งที่กำลังยื่นรายงานข่าวจากหน้าสำนักงานกลางของกรมตำรวจลาสเวกัส ก่อนที่เธอจะหันมามองกล้องด้วยท่าที่เธอจริงใจจัดดูเป็นมืออาชีพ

“ผู้ชมของเราส่วนมากคงจำกันได้แน่ะคะ ถึงการปรากฏตัวครั้งแรกของเจ็ดโพดำเมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา” เธอว่า “ฆาตกรลึกลับที่ระบุตัวเองว่าเป็นศาลเตี้ยและมุ่งเป้าไปยังผู้กระทำความผิดที่รอดพ้นจากกระบวนการยุติธรรมไปได้ เขาใช้เวลาตลอดสองสัปดาห์เต็มสังหารเหยื่อไปห้ารายและติดต่อเข้ามาหาเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยตรงอยู่หลายครั้ง ในตอนนั้นเชื่อกันว่าการฆาตกรรมเป็นฝีมือของอดีตเจ้าหน้าที่ตำรวจคือแซมแมน ที่โชคร้ายทำอัตวินิบาตกรรมไปเสียแล้ว”

ภาพบนจอตัดไปเป็นช็อตแพนภาพไปตามบันไดด้านหน้าของสำนักงานยุติธรรมประจำเขตบนถนนดาวน์ทาวน์ ลาสเวกัส

ขณะที่ภาพนั้นปรากฏอยู่ ผู้สื่อข่าวก็พูดต่อไป “คดีนี้ถูกรื้อกลับ ขึ้นมาอีกครั้งในวันที่หนึ่งสิงหาคมเมื่อครู บาร์ตัน ถูกสังหารโดยคนซุ่มยิงที่ ด้านนอกสำนักศาลยุติธรรมประจำเขตระหว่างที่กำลังแถลงข่าวกับ สื่อมวลชน ผู้สื่อข่าวของเรา สก็อตต์ กริฟฟิธ ก็อยู่ในเหตุการณ์ดังกล่าว พร้อมกับทีมช่างกล้องด้วย แต่เราจะไม่ฉายภาพจุดเด่นของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ชมกันในบ่ายวันนี้หรอกนะคะ”

ลีวกระแทกตัวนั่งลงบนปลายเตียง ตัวเขาเองก็อยู่ในเหตุการณ์ ด้วยเหมือนกัน ห่างออกไปจากบาร์ตันเพียงไม่กี่นิ้ว ในมุมอันเหมาะสมเจาะ เสียจนถูกเลือดและเศษกระดูกของบาร์ตันสาดกระเด็นมาใส่เมื่อศีรษะ ของเขาระเบิดโผล่ กระฉายมาใส่หน้า เข้าไปในปาก หยดใส่ด้านหน้า ของเสื้อที่สวม แล้วเขายังต้องไปล้างมันออกจากผมหลังจากนั้นอีกด้วย

“ครู บาร์ตัน ถูกไต่สวนในข้อหาฆาตกรรมภรรยาของตัวเอง และ ถูกกล่าวหาว่าจงใจที่จะป้ายความผิดให้กับเจ็ดโพดำ และเจ็ดโพดำก็ แสดงตัวต่อสาธารณะทันทีว่าเป็นผู้ลงมือสังหารบาร์ตันหลังการเสียชีวิต ของเขา”

บนจอตัดไปหาภาพบันทึกคืออสมิษณาที่ถูกเจ็ดโพดำแฮ้กระบบ เพื่อส่งข้อความของตัวเอง ภาพสามมิติของไฟเจ็ดโพดำพร้อมข้อความที่ เขียนว่า **ยกเลิกทุกเดิมพัน** ก่อนจะตัดภาพกลับไปยังผู้สื่อข่าว

“นับตั้งแต่นั้น สฆาตกรต่อเนื่องก็ออกอาละวาดไปทั่วลาสเวกัส วัลลีย์ แม้ว่าอัตราความเร็วในการลงมือจะช้ากว่าในครั้งแรกก็ตาม จนถึง ตอนนี้ มีการฆาตกรรมที่เจ็ดโพดำอ้างว่าเป็นฝีมือของตัวเองรวมแล้ว ทั้งสิ้นสิบเอ็ดคดี จากการติดต่อไปยังสำนักงานตำรวจลาสเวกัสของเรานั้น พบว่าจนถึงตอนนี้ก็ยังคงไม่มีเบาะแสอะไรใหม่ในคดี และไม่มี ความ

คืบหน้าในการติดตามจับตัวฆาตกรลึกลับรายนี้แต่อย่างใด แม้ว่าจะติดตามสืบสวนกันมานานหลายเดือนแล้วก็ตาม”

“เหอะ” ลีไวร้อง ขบหน้าลงกับฝ่ามือตัวเอง

กลัองตัดกลับไปยังผู้ประกาศข่าวที่โต๊ะ “เป็นเรื่องจริงหรือเปล่าครับที่ว่าปริมาณอาชญากรรมในลาสเวกัสช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมาลดลงอย่างฮวบฮาบ”

ผู้สื่อข่าวพยักหน้า “ตามรายงานของสำนักงานตำรวจลาสเวกัสบอกว่า อาชญากรรมร้ายแรงลดลงถึงเจ็ดเปอร์เซ็นต์นับตั้งแต่วันที่หนึ่งสิงหาคม อย่างไรก็ตาม ผู้เชี่ยวชาญก็ได้มีการเตือนด้วยว่านี่อาจจะส่งผลกระทบให้นักท่องเที่ยวลดจำนวนลงตามไปด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ทางนายกเทศมนตรีและเทศบาลเมืองกำลังมีความกังวลใจกันเป็นอย่างมาก เราได้รับข้อมูลมาในวันนี้ว่าทางสำนักงานตำรวจลาสเวกัสได้ตัดสินใจร้องขอความช่วยเหลือจากศูนย์วิเคราะห์อาชญากรรมรุนแรงแห่งชาติของสำนักงานสอบสวนกลาง ซึ่งคาดว่าเจ้าหน้าที่ที่จะเข้ามาช่วยวินิจฉัยลักษณะของเจ็ดโศกนาฏกรรมจะเข้ามาถึงในช่วงปลายสัปดาห์นี้ แหล่งข่าววงในของเราได้พูดเป็นนัยๆ ว่าหัวหน้าแผนกอาชญากรรม จ่าเจมส์ เวน นั้นต่อต้านเรื่องนี้อย่างมาก แต่ก็ยอมตกลงหลังจากที่ถูกแรงกดดันทางการเมืองจากเบื้องบนอย่างมาก”

ลีไวขมวดคิ้วไล่ทีวี เขาไม่รู้ว่าใครที่เป็น “แหล่งข่าววงใน” ของพวกเขา แต่พวกเขาก็ได้รับข้อมูลมาถูกต้องทีเดียว เวนซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของเขาได้พยายามทำทุกวิถีทางที่จะกันเอฟบีไอออกไปจากคดีนี้ ลีไวเองก็ไม่ได้พิสมัยเท่าไหร่นักกับความคิดที่จะมีเจ้าหน้าที่จากหน่วยพิเศษ

บินจากควอนติโก¹ มาคอยบอกว่าพวกเขาทำงานของตัวเองได้ช่วยแตกแค้นไหนเหมือนกัน

“หนึ่งในหลายเรื่องที่ทำให้เจ็ดโพดำเป็นคนร้ายที่มีความน่าสนใจก็คือ การติดต่อสื่อสารกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่อย่างต่อเนื่อง” ผู้สื่อข่าวพูดต่อ “คนร้ายดูจะมีความชื่นชอบเป็นพิเศษในตัวเจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนที่รับผิดชอบคดี นักสืบลีโว อับรามส์ โดยมีการโทรศัพท์หาอยู่บ่อยครั้งและส่งข้อความจากสถานที่เกิดเหตุไปถึงเขา นักสืบอับรามส์ได้ปฏิเสธที่จะให้สัมภาษณ์กับเราหลายครั้ง...”

ลีโวว่ารีโมตมาขว้างใส่ทีวี มั่นกระแทกเข้ากับหน้าจอโดยแรง แล้วหล่นลงกับพื้น

“เฮ้” โดมินิกเรียกเสียงเข้ม ลีโวไม่ได้ยินเสียงเขาออกมาจากห้องน้ำด้วยซ้ำ เขาไม่มีกะจิตกะใจจะสนใจอะไรรอบตัวอีกแล้ว “ใจเย็น นั่นไม่ใช่ทีวีของนายนะ”

ลีโวสุดหายใจเข้าลึก วางข้อศอกลงบนหัวเข่าแล้วทิ้งศีรษะลงในฝ่ามือ เขาได้ยินเสียงโดมินิกเดินอ้อมไป แล้วเสียงทีวีก็เงียบลง จากนั้นโดมินิกก็มาคุกเข่าลงตรงหน้า ดึงมือเขาออกจนกระทั่งลีโวยอมเงยหน้าขึ้น

“นายต้องหยุดดูข่าวพวกนี้ได้แล้ว” โดมินิกบอก

ในขณะที่ลีโวนั่งอยู่บนเตียง และโดมินิกคุกเข่าอยู่ที่พื้น สายตาของพวกเขากลับอยู่ระดับเดียวกัน “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะดู” ลีโวตอบ “ฉันไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำข่าวเรื่องเจ็ดโพดำ แต่พวกเขาไม่รู้เรื่องเจ้าหน้าที่จากศูนย์วิเคราะห์อาชญากรรมรุนแรงแห่งชาติด้วย”

¹ฐานนาวิกโยธินควอนติโก อยู่ในรัฐเวอร์จิเนีย เป็นสถานที่ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่หน่วยสอบสวนกลาง หรือ FBI

โดมินิกบีบมืออีกฝ่าย “นั่นน่าจะเป็นเรื่องที่ดีนะ บางทีนักวิเคราะห์ลักษณะคนร้ายน่าจะช่วยขบคิดนี้ให้แตกได้”

“ซึ่งฉันทำไม่ได้ นายหมายความว่าแบบนั้นสินะ เพราะว่าฉันเป็นแค่ตำรวจต้องถื่นไร้ความสามารถที่ไม่สามารถจับฆาตกรที่ฉันเคยคุยโทรศัพท์ด้วยตั้งหลายครั้งได้”

แทนที่จะตอบคำถาม โดมินิกโน้มตัวมาข้างหน้าแล้วเอาหน้าผากของเขาแตะหน้าผากลิไว โดมินิกไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น ลิไวรู้ดี เขาไม่เคยแม้แต่จะคิดด้วยซ้ำ ฆาตกรต่อเนื่องอย่างเจ็ดโพดำนั้นขึ้นชื่ออยู่แล้วในการไล่ล่าตามจับตัวได้ยาก เขาเป็นฆาตกรที่ระมัดระวัง รอบคอบ มีระเบียบ ฉลาดเป็นกรด และไม่ได้มีความเกี่ยวข้องเป็นการส่วนตัวกับเหยื่อ ไม่ใช่ความผิดของลิไวเลยที่คนร้ายยังคงลอยนวล

แต่มันก็ทำให้รู้สึกแบบนั้น

โดมินิกเชยคางลิไวแล้วแตะจูบลงไปซ้ำๆ แผ่วเบา ลิไวครางใส่ปากอีกฝ่าย สอดนิ้วเข้าไปในเส้นผมของโดมินิก ก่อนจะเบี่ยงตัวหนีเมื่อมือของโดมินิกกำลังจัดการปลดเข็มขัด

“นายจะทำอะไรนะ” เขาพึมพำถาม แม้ว่าจะไม่ได้คัดค้านก็ตามที

“ทำให้นายผ่อนคลายลงล่ะ” โดมินิกขยับตัวอยู่ในท่าคุกเข่า

ลิไวเหลือบมองนาฬิกา “เวลาเช็กเอาต์มันตอน...”

“เรามาทำผิดกฎกัน” โดมินิกบอก ก้มหัวลงมา

แล้วหลังจากนั้นลิไวก็ไม่ได้กังวลเรื่องอะไรอีกเลย

บทที่ 2

โดมินิกควบตะบึงไปบนถนนทางหลวงหมายเลข 157 บนรถกระบะของตัวเอง เพื่อเดินทางลงจากภูเขาซาร์ลส์ตันกลับสู่ตัวเมืองอันวุ่นวายจอแจในหุบเขาด้านล่าง หน้าต่างรถถูกเปิดเอาไว้เพื่อรับลมเย็นในช่วงปลายเดือนตุลาคม รีเบลนั่งอยู่บนเบาะตรงกลางระหว่างเขาและลีโวซึ่งกำลังดื่มด่ำกับทิวทัศน์งดงามของฤดูใบไม้ผลิที่เคลื่อนผ่านไปนอกหน้าต่าง

ลีโวมักทำให้โดมินิกนึกถึงแมว ไวต์ตัวและรักอิสระ ไม่ชอบถูกควบคุม แต่ถ้าลองไล่ใจใครแล้วละก็ เขาก็จะเป็นคนซื่อสัตย์และน่ารักน่าใคร่เหลือใจทีเดียว รูปร่างของลีวก็เหมือนแมวเช่นกัน ผอมลีน คล่องแคล่วและแข็งแรง กล้ามเนื้อทุกส่วนได้รูปพอดีบอดดีอยู่ในกรอบร่างสะอิดสะเอ้ง ความงดงามของเพศชายเด่นชัดอยู่ในตัว ตั้งแต่ดวงตาสีเทาเย็นเยือก โหนกแก้มสูงคมกริบที่แทบจะบาดนิ้วโดมินิกได้ ลีวกำลังพยายามเลี้ยงเส้นผมสีดำหยิกขดของเขาให้ยาวขึ้น ซึ่งแม้ว่าเจ้าตัวจะไม่ยอมรับ แต่โดมินิกรู้ดีว่าที่เป็นแบบนี้ก็เพราะว่าครั้งหนึ่งเขาเคยพูดว่าอยากให้มีลีโวไว้ผมยาวกว่านี้

แม้ว่าลีโวจะไม่ได้ดูหัวเสียมากเหมือนเมื่อชั่วโง่งมาก่อนแล้ว แต่เขาก็ดูตึงเครียดกว่าปกติ นั่นเป็นสิ่งที่บ่งบอกได้อย่างมากทีเดียวสำหรับคนที่มึระดับพื้นฐานความเครียดแตกต่างจากผู้คนทั่วไปราวฟ้ากับเหวแบบเขา แต่จะโทษลีวก็คงไม่ได้ ถ้าพังก์ที่คนส่วนใหญ่เชื่อกันว่าเจ็ดโพดำตายไปแล้วและลีโวต้องแอบตามสืบเรื่องนี้เสียบบ๊ว คนเดียวก็น่าเบื่อมากพอแล้ว แต่ช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมาได้ทำให้ความสงสัยใคร่รู้ของสาธารณชนที่